

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

18 март 1980 година*

„Предоставяне на услуги: телевизионно разпръскване”

По дело 62/79,

с предмет на Съда по член 177 от Договора за ЕИО, от Cour d'appel, Брюксел, втори граждански състав, преюдициално решение по висящото пред този съд дело между

S.A. Compagnie générale pour la diffusion de la télévision, Coditel, Брюксел,

S.A. Coditel Brabant, Брюксел,

S.A. Compagnie liégeoise pour la diffusion de la télévision, Coditel Liège, Liège,

ищци,

и

S.A. Ciné Vog Films, Schaerbeek,

A.S.B.L. Chambre syndicale belge de la cinématographie, St.-Josse-Ten-Noode,

SA de droit français “Les films la boîte”, Париж,

Chambre syndicale des producteurs et exportateurs de films français, Париж,

ответници,

в присъствието на

Intermixt, établissement d'utilité publique, Брюксел,

Union professionnelle de radio et télédistribution, Schaerbeek,

Inter-Régies, association intercommunale coopérative, Брюксел,

встъпили страни,

относно тълкуване на член 59 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н ММ. Н. Kutscher, председател, г-н А. O'Keeffe и г-н А. Touffait, председатели на състав, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н P. Pescatore, г-н Mackenzie Stuart, г-н G. Bosco, г-н Т. Koopmans и г-н О. Due, съдии,

---

* Език на производство то: френски.

генерален адвокат: г-н М. J.-P. Warner,
секретар: г-н М. A. Van Houtte,

постанови настоящето

Решение

1. С Решение от 30 март 1979 г., което е било получено в Съда на 17 април 1979 г., Cour d'appel, Брюксел е отнесъл до Съда два въпроса, свързани с приложението на член 177 от Договора за ЕИО относно тълкуването на член 59 и други разпоредби на Договора относно свободата на предоставяне на услуги.

2. Тези въпроси са били повдигнати по време на заведеното дело от белгийското кинематографично дружество за разпространение на филми, SA Ciné Vog Films, ответник пред Cour d'appel, за нарушаване на авторското право. Делото е срещу френско дружество, Les Films La Voétie, и срещу три белгийски дружества за телевизионно разпръскване, наричани отгук нататък колективно „дружествата Coditel“; търси се компенсация за щета, причинена на Ciné Vog от приемането в Белгия на предаване по немска телевизия, посветена на представянето на филма „Le boucher“, за който Cine Vog е получила изключителни права за разпространение в Белгия от Films La Voétie.

3. От документите по делото е видно, че дружествата Coditel предоставят, с разрешението на белгийската администрация, услуга за телевизионно разпръскване, която покрива част от белгийската територия. Телевизионните постове на приемателите на абонатите на тази услуга са свързани с кабел за централна антена със специални технически характеристики, които позволяват да се приемат белгийски програми, както и някои чуждестранни програми, които абонатът не винаги може да приема с индивидуална антена и които освен това подобряват качеството на картината и звука, получавани от абонатите.

4. Сезираният с иска Tribunal de première instance, Брюксел, го обяви за неоснователен, тъй като е насочен срещу Les Films La Voétie, но осъди дружествата Coditel да заплатят обезщетение за загуби и пропуснати ползи на Ciné Vog. Дружествата Coditel обжалваха това решение; тази жалба е била обявена за неоснователна от Cour d'appel в частта си, в която тя е била насочена срещу дружеството Les Films La Voétie, което към момента не е страна по спора.

5. Фактите по делото, които са от интерес за разрешаване на спора, са обобщени от Cour d'appel, както следва. Със споразумение от 8 юли 1969 г. Les Films La Voétie, които действат в качеството на притежател на всички права на собственост върху филма „Le boucher“, предоставят на Ciné Vog „изключителното право“ да разпространява филма в Белгия в продължение на седем години. Филмът е бил излъчван по кината в Белгия, считано от 15 май 1970 г. Обаче на 5 януари 1971 г. първи канал на немската телевизия е излъчила немска версия на филма и това излъчване е можело да бъде прието в Белгия. Ciné Vog е преценила, че излъчването е застрашило търговското бъдеще на филма в Белгия. На това основание тя е завела исковете срещу Les Films La Voétie за неспазване на изключителността на правата, които тя им е

прехвърлила, и срещу дружествата Coditel – за ретранслирането на съответното предаване по своите мрежи за телевизионно разпръскване.

6. Cour d'appel преди всичко е проучил дейността на дружествата за телевизионно разпръскване от гледна точка на нарушаване на авторските права. Той е преценил, че тези дружества са извършили „информиране на обществеността” за този филм по смисъла на разпоредбите, които се прилагат в тази област и че, с оглед на авторското право при спазване на отражението на правото на Общността върху него, те следователно са се нуждаели от разрешение от страна на Ciné Vog да излъчват филма по своите мрежи. От тези аргументи следва, че Cour d'appel, в разрешението, дадено от собственика на авторските права на немската телевизия за разпространение филма, не се е включвало правото на разпространение на филма по мрежи за телевизионно разпръскване извън немската територия или най-малкото по създадените такива в Белгия.

7. След това Cour d'appel е продължил с проверката, по отношение на влиянието на правото на Общността, на аргумента на дружествата Coditel, според които една евентуална забрана за предаване на филми, чийто авторски права са били прехвърлени от продуцента на дружество за разпространение, което обхваща цялата белгийска територия, противоречи на разпоредбите на Договор за ЕИО, в частност в член 85 и членове 59 и 60. След като е отхвърлил довода, извлечен от член 85, Cour d'appel си е поставил въпроса дали делото, заведено срещу дружествата за телевизионно разпръскване от Ciné Vog, „доколкото с това се ограничава възможността за излъчващата станция, установена в страна, която граничи с Белгия и която е страната на лицата, за които е предназначена услугата, свободно да предоставя тази услуга”, не нарушава член 59. Според дружествата жалбоподатели, член 59 следва да се тълкува като означаващ, че той забранява ограниченията на свободата за предоставяне на услуги, а не просто ограниченията на свободата на действия на предоставящите услуги и че това обхваща всички случаи, когато предоставянето на услуги включва или е включвало на предходен етап, или ще включва на последващ етап пресичането на вътрешни граници в Общността.

8. Убеден, че това становище налага тълкуване на Договора, Cour d'appel е отнесъл до Съда на ЕО следните два въпроса:

„Първи въпрос: дали ограниченията, забранени с член 59 от Договора за създаване на Европейска икономическа общност, са само тези, които се противопоставят на предоставянето на услуги между граждани, установени в различни държави-членки, или те също така включват ограниченията на предоставянето на услуги между граждани, установени в една и съща държава-членка, но които обаче засягат услуги, естеството на които произхожда от друга държава членка?

Втори въпрос: в случай на утвърдителен отговор на първата част от предходния въпрос, в съответствие ли е с разпоредбите на Договора относно свободното предоставяне на услуги за прехвърляне на упражнените права по представянето на един кинематографичен филм в една държава-членка, да използва правото си да възпрепятства ответника да представя този филм в тази държава чрез

телевизионно разпръскване, когато ответникът се е сдобил с така представяния филм във въпросната държава след като той е бил излъчен в друга държава-членка със съгласието на първоначалния собственик на правото?”

9. Според текста, вторият въпрос се поставя, в случай че отговорът на първата хипотеза на първия въпрос е утвърдителен, но Cour d'appel очевидно е имал предвид един утвърдителен отговор, а не принцип в член 59 и последващите от Договора, които се прилагат при предоставянето на въпросните услуги, понеже само в този случай вторият въпрос би имал смисъл само в тази хипотеза.

10. Съдът на ЕО първо ще разгледа втория въпрос. Ако отговорът на този въпрос е отрицателен, понеже практиката, която той описва, не противоречи на разпоредбите на Договора относно свободното предоставяне на услуги, при хипотезата, в която тези разпоредби ще бъдат приложими, националната юрисдикция ще разполага с всички необходими елементи, за да може да разреши юридическия спор, с който тя е сезирана, в съответствие с правото на Общността.

11. С втория въпрос се повдига проблемът дали членове 59 и 60 от Договора забраняват договор за разпространение върху филм, ограничено на територията на една държава-членка, с оглед на това, че редица подобни договори за разпространение могат да доведат до отделяне на Общия пазар по отношение на предприемането на икономически дейности в киноиндустрията.

12. Кинематографичният филм принадлежи към категорията литературни и художествени творби, които се предоставят на публиката чрез изпълнения, които могат да бъдат повтаряни безкрайно. В това отношение проблемите, свързани със спазването на авторските права във връзка с изискванията на Договора, не са същите като тези, които се появяват във връзка с литературни и художествени творби, чието предоставяне на разположение на публиката е неразделно от разпространението на материалната форма на творбите, какъвто е случая с книгите или грамофонните плочи.

13. При тези обстоятелства, собственикът на авторското право и сродните права на един филм има законен интерес да се начисляват дължимите възнаграждения по отношение на представянето на филма на основата на действителния или вероятния брой и да се разреши излъчване по телевизията едва след като филмът е бил прожектиран по кината в продължение на известен период от време. От материалите по делото е видно, че сключеният договор между Les Films La Voétie и Ciné Vog е предвиждал, че изключителното право, което е било предоставено, е включвало правото на публично показване на филма „Le Boucheur” в Белгия чрез прожектиране по кината и по телевизията, но че правото филмът да бъде разпространяван по белгийската телевизия не е можело да се упражнява до изтичането на четиридесет месеца след първото показване на филма в Белгия.

14. Тези факти са важни в две насоки. От една страна, те подчертават факта, че правото на притежателя на авторското право и сродните му права да изисква възнаграждения за всяко представяне на филма, е част от основната функция на авторското право върху този вид литературни и художествени творби. От друга

страна, те показват, че използването на авторските права върху филми и получаваните за това възнаграждения не могат да бъдат определени без да се държи сметка на възможността за телевизионно излъчване на тези филми. Въпросът дали едно прехвърляне на авторското право, ограничено на територията на държава-членка, може да представлява ограничение на свободата за предоставяне на услуги, следва да бъде разгледан в този контекст.

15. Ако член 59 от Договора забранява ограниченията върху свободното предоставяне на услуги, той не съдържа във връзка с това ограничения на упражняването на някои икономически дейности, които произлизат от прилагането на националното законодателство за защита на интелектуалната собственост, освен ако подобно прилагане представлява средство за произволна дискриминация или прикрито ограничение на търговията между държавите-членки. Такъв би бил случаят, ако такова прилагане позволява на страните по прехвърляне на авторски права да създават изкуствени бариери пред търговията между държавите-членки.

16. Вследствие от това, ако авторското право съдържа право да се изисква възнаграждение за всяко представяне, правилата на Договора не могат по принцип да представляват пречка пред географските граници, за които страните по договор за прехвърляне са се споразумели с оглед да защитят автора и сродните му права в това отношение. Фактът, че тези граници могат да съвпадат с националните граници, не води до различен отговор в ситуация, когато телевизията е организирана в държавите-членки преди всичко на основата на законни радиотелевизионни монополи, което означава, че едно ограничение, различно от географското приложно поле на едно прехвърляне, често е неприложимо.

17. Следователно, единствен прехвърлящият правата върху един филм за цялата територия на държава-членка може да се позовава на своето право срещу дружества за телевизионно разпръскване, които са излъчили филма по своята мрежа, като са го получили от телевизионна станция, установена в друга държава-членка, без това да нарушава правото на Общността.

18. Следователно, отговорът на втория въпрос, отнесен до Cour d'appel, Брюксел, следва да бъде, че разпоредбите на Договора относно свободното предоставяне на услуги не забраняват на прехвърлящия изпълнителски права върху кинематографичен филм в държава членка да се позовава на правото си да забранява представянето на този филм в тази държава без неговото разрешение, чрез телевизионно разпръскване, ако така излъченият филм е получен и предаден след като е бил излъчен в друга държава-членка от трета страна със съгласието на първоначалния собственик на правото.

19. От дадения на втория въпрос отговор е видно, че правото на Общността, като се предположи, че то се прилага към дейности на дружества за телевизионно разпръскване, които са предмет на спор, където националната юрисдикция е била сезирана, не влияе върху прилагането на това законодателство, разпоредбите на законодателството в областта на авторското право в случай като настоящия. Следователно не е необходимо да се отговаря на първия въпрос.

По съдебните разноски

20. Разноските, направени от правителството на Федерална република Германия, правителството на Обединеното кралство и Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнесе по въпросите, поставени пред него от Cour d'appel, Брюксел с Решение от 30 март 1979 г., реши:

Разпоредбите на Договора относно свободното предоставяне на услуги не забраняват на прехвърлящия права за представяне на един кинематографичен филм в държава-членка да се позовава на правото си да забранява показването на този филм в тази държава без неговото разрешение чрез телевизионно разпръскване, ако така излъченият филм е получен и предаден след като е бил излъчен в друга държава-членка от трета страна със съгласието на първоначалния собственик на правото.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 18 март 1980 година.

Подписи